

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **K. D.**, sídlem V. 10, Ž. – V., zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem, sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2012, č. j. 5535/2012-MZE-14112,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 20. 4. 2012, č. j. 5535/2012-MZE-14112, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci náklady řízení ve výši 8.808,- Kč, k rukám JUDr. Tomáše Sokola, advokáta.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4.2012, č.j. 5535/2012-MZE-14112, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24.10.2011, č. j. SZIF/2011/0388913, jímž byla žalobci uložena povinnost vrátit finanční prostředky ve výši 3.399.000,- Kč, které mu byly poskytnuty jako dotace v rámci Programu rozvoje venkova ČR, neboť plnění dle servisní smlouvy ze dne 8.2.2010 není způsobilým výdajem pro poskytnutí dotace.

Žalobce v žalobě tvrdí, že při výběru dodavatele i uzavření servisní smlouvy jednal v dobré víře, že se jedná o bonus ke smlouvě o dílo ze dne 8.2.2010. Žalobce nesouhlasí s argumentací žalovaného, že plnění dle servisní smlouvy je nezpůsobilý výdaj, přičemž odkazuje na logický a gramatický výklad kapitoly 7 písm. h) části A a kapitoly 6 části B Pravidel, kterými se stanoví podmínky pro poskytování dotace na projekty programu rozvoje venkova ČR na období 2007-2013 v rámci opatření I.1.3. ze dne 7.2.2009 (dále jen „pravidla

PRV”), neboť tento výdaj není uveden mezi výdaji, které nejsou způsobilé ke spolufinancování. Žalobce dále tvrdí, že podle logického a gramatického výkladu článku IV.2. dohody o poskytnutí dotace lze výše zmíněný výdaj zařadit mezi způsobilé výdaje projektu, neboť prodloužení záruční doby o osm let je investicí do předmětného zařízení, přímo související s finální úpravou, balením a značením výrobku ve vztahu ke zvyšování kvality včetně technologií souvisejících s dohledatelností výrobku a včasného upozornění na nebezpečné potraviny.

Žalobce závěrem uvádí, že striktně mechanická aplikace pravidla, že způsobilé výdaje musí být realizovány ve lhůtě do podání žádosti o proplacení dotace dle kapitoly 7 písm. f) bodu 3 pravidel PRV zpochybňuje i dvouletou záruční dobu, která byla uvedena ve smlouvě o dílo a kterou žalovaný nezpochybnil.

Žalovaný ve svém vyjádření plně odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí. Dále uvádí, že způsobilé výdaje jsou upraveny ve specifických podmínkách pravidel PRV v kapitole 5, příloze č. 4 a článku IV.1. dohody o poskytnutí dotace, přičemž servis na dodané zařízení po dobu deset let mezi těmito výdaji zařazen není. Servis trvající do roku 2020 nemohl být do žádosti o proplacení zahrnut, jedná se totiž o výdaj, který není výdajem za skutečně provedené práce a nejedná se o výdaj za zrealizované plnění. Delší záruční doba spolu s navýšením ceny znamená zvýhodnění oproti těm žadatelům, kteří si hradí náklady na servis po uplynutí zákonné dvouleté záruční lhůty z vlastních prostředků.

Žalovaný nesouhlasí s argumentací žalobce, že prodloužení záruční doby o osm let je investicí do předmětného zařízení přímo související s finální úpravou, balením a značením výrobku ve vztahu ke zvyšování kvality. Záruční doba dvou let je součástí plnění smlouvy o dílo, která neobsahuje žádný odkaz na servisní činnosti po dobu dalších osm let. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že je možné považovat za investici jakékoliv zvýšení ceny s prodloužením záruční doby. Žalobce za daných okolností pochybil, když takovou smlouvu uzavřel a žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti.

Dne 29.6.2009 doručil žalobce Státnímu zemědělskému intervenčnímu fondu žádost o dotaci z Programu rozvoje venkova ČR na projekt Technologické linky pro třídění a balení třešní. Dne 12.11.2009 byla podepsána dohoda o poskytnutí dotace z Programu rozvoje venkova ČR (dále jen „dohoda o poskytnutí dotace” nebo jen „dohoda”) ve výši 15.970.000,- Kč na způsobilé výdaje projektu : 1) *„investice do zařízení přímo souvisejících s finální úpravou, balením a značením výrobků ve vztahu ke zvyšování kvality včetně technologií souvisejících s dohledatelností výrobků a včasného upozornění na nebezpečné potraviny“* a 2) výdaje na projektovou dokumentaci (článek IV.2. dohody). Dle článku V.1. dohody byl termín předložení žádosti o proplacení výdajů stanoven na 30.6.2010.

Dne 8.2.2010 uzavřel žalobce s dodavatelem PKS Praha a.s. smlouvu o dílo, jejímž předmětem byla technologická linka pro třídění a balení třešní za cenu 19.113.600,- Kč. Smlouvou o dílo byla sjednána dvouletá záruční doba. Téhož dne žalobce uzavřel se společností PKS Praha a.s. servisní smlouvu, jejímž předmětem byla záruka a servisní služby po dobu 10 let. Dle smlouvy servisní služby zahrnují preventivní prohlídky technologické linky, výměnu poškozených a opotřebovaných částí, aktualizaci softwarových programů a hardwarového vybavení. Cena sjednána nebyla.

Správní orgán I. stupně provedl u žalovaného kontrolu projektu dne 2.7.2010 (protokol č. 22022317) a dne 22.4.2011 (protokol č. 22032996). V rámci obou kontrol nebyly zjištěny žádné nedostatky.

Dne 31.3.2011 objednal správní orgán I. stupně vypracování znaleckého posudku na stanovení technické hodnoty, časové a obecné ceny projektu žalobce. Znalec učinil dotaz na subdodavatele třídící linky, společnost Mosca, s.r.o., a zjistil, že dodavateli třídící linky bylo zařízení dodáno subdodavatelem za cenu 437.258,00 EUR a dále byla poskytnuta možnost uzavření servisní smlouvy „full servis” na dobu 10 let za cenu 131.177,00 EUR. Na základě těchto údajů znalec stanovil cenu „prodloužené záruky na 2+8 let” a určil, že základní cena zařízení byla zvýšena o 1/3.

Státní zemědělský intervenční fond provedl u žalobce další kontrolu dne 25.5.2011, (protokol č. 22034406), na základě které bylo zjištěno, že linka je částečně demontována a nemůže být předvedena v provozu. Dále bylo zjištěno, že do způsobilých výdajů byly zahrnuty nezpůsobilé výdaje na prodloužení záruční doby o osm let, která navýšila pořizovací cenu linky o 30%.

Rozhodnutím Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 24.10.2011, č.j. SZIF/2011/0388913, bylo žalobci uloženo vrátit částku 3.399.000,- Kč odpovídající ceně plnění sjednaných v servisní smlouvě, neboť dle správního orgánu I. stupně se nejedná o způsobilý výdaj. Dle správního orgánu bylo nutné plnění, na nějž byla dotace poskytnuta, provést nejpozději do 29.6.2010, kdy byla podána žádost o proplacení dotace. Podle kapitoly 7 písm. f) bodu 3 pravidel PRV jsou způsobilé k proplacení jen ty výdaje, které jsou realizovány do data předložení žádosti o proplacení dotace. Dále je podle článku 26 odst. 3 písm. b) nařízení Komise č. 1975/2006/ES, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1698/2005, pokud jde o provádění kontrolních postupů a podmíněnosti s ohledem na opatření na podporu rozvoje venkova (dále jen „nařízení č. 1975/2006“), třeba kontrolovat, zda byly skutečně vynaloženy uplatňované výdaje. Vzhledem k tomu, že k realizaci prodloužené záruční doby dosud nedošlo, resp. ze strany dodavatele nebylo plněno, nejedná se o vynaložený výdaj.

Odvolání žalobce bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 20.4.2012, č.j. 5535/2012-MZE-14112. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že původně žalobce nepředložil smlouvu o prodloužení záruky, a tedy nebylo možno odhalit, že do celkově uplatněného výdaje ve výši 15.928.000,- Kč zahrnul i nezpůsobilý výdaj na prodloužení záruky. O nezpůsobilý výdaj se jednalo proto, že dle kapitoly 7 písm. f) bodu 3 pravidel PRV jsou způsobilé výdaje jen ty, které jsou realizovány do data předložení žádosti o proplacení dotace. Sjednaná záruka a servis trvajících do roku 2020 v této lhůtě zjevně zrealizován být nemohl. Dále žalovaný uvedl, že „servis na dodané zařízení po dobu deseti let není zařazen mezi způsobilými výdaji dle kapitoly 5 části A pravidel PRV, přílohy 4 části B pravidel PRV a článku IV.1. smlouvy o poskytnutí dotace“.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Vzhledem k tomu, že soud napadené rozhodnutí zrušil pro částečnou nepřezkoumatelnost, rozhodl podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez nařízení jednání.

Žalobce zpochybňuje závěr žalovaného o tom, že plnění dle servisní smlouvy není způsobilým výdajem. Poukazuje na skutečnost, že výdaj na plnění ze servisní smlouvy není

uveden mezi nezpůsobilými výdaji uvedenými v pravidlech PRV. Soud předně odkazuje na ustanovení kapitoly 7 písm. a) části A pravidel PRV, dle kterého „*dotaci v rámci Programu rozvoje venkova ČR lze získat pouze na způsobilé výdaje uvedené ve specifických podmínkách Pravidel PRV (dle číselníku způsobilých výdajů)*“. Z toho plyne, pokud určitý výdaj není uveden mezi výdaji nezpůsobilými, ještě to automaticky neznamená, že jde o výdaj způsobilý. Uvedená žalobní námitka tedy není důvodná.

Žalobce však dále namítá, že způsobilost výdaje – prodloužení záruky plyne z výkladu článku IV. bodu 2 dohody o poskytnutí dotace, neboť prodloužení záruky je investicí do zařízení. Podle článku IV. bodu 1 dohody o poskytnutí dotace lze dotace poskytnout pouze na způsobilé výdaje, kterými jsou dle článku IV. bodu 2 dohody „*investice do zařízení přímo souvisejících s finální úpravou, balením a značením výrobků ve vztahu ke zvyšování kvality včetně technologií souvisejících s dohledatelností výrobků a včasného upozornění na nebezpečné potraviny*“, a dále výdaje na projektovou dokumentaci.

Dle kapitoly 1 písm. ee) části A pravidel PRV je „*investičním výdajem*“ – výdaj, který musí splňovat podmínky pro klasifikaci hmotného a nehmotného majetku dle zákona č. 586/1992 Sb., tzn. jedná se o:

1. *samostatné movité věci (případně soubory movitých věcí), jejichž vstupní cena je vyšší než 40 000 Kč a mají provoznětechnické funkce delší než jeden rok*

...

5. *jiný majetek, zejména technické zhodnocení*

...

Dle kapitoly 5 části B pravidel PRV musí být výdaje zaúčtovány jako investice, konkrétně mimo jiné jako „*nákup zařízení přímo souvisejících s finální úpravou, balením a značením výrobků ve vztahu ke zvyšování kvality včetně technologií souvisejících s dohledatelností výrobků a včasného upozornění na nebezpečné potraviny*“.

Příloha 4 části B pravidel PRV - Číselník způsobilých výdajů a maximální hodnoty některých způsobilých výdajů, Podopatření I.1.3.1 – stanoví, že „*přidávání hodnoty zemědělským a potravinářským produktům je za způsobilý výdaj označen mimo jiné* :

001 *Technologické investice vedoucí ke zlepšení zpracování zemědělských a potravinářských produktů.*

002 *Investice do zařízení přímo souvisejících s finální úpravou, balením a značením výrobků ve vztahu ke zvyšování kvality včetně technologií souvisejících s dohledatelností výrobků a včasného upozornění na nebezpečné potraviny.*

007 *Výdaje na projektovou dokumentaci – zpracování projektu dle závazné osnovy, podnikatelský záměr, studie proveditelnosti, marketingová studie, zadávací řízení.*“

Příloha 4 části B pravidel PRV i čl. IV. bod 2 dohody o poskytnutí dotace používají pouze obecný pojem „investice do zařízení“. Bylo úkolem žalovaného tento neurčitý pojem srozumitelně vyložit, aby bylo zřejmé, na základě jakých východisek dospěl k závěru, že „servis po dobu deseti let“ mezi způsobilé investice nepatří. V obecné rovině totiž není vyloučen výklad, že součástí investice do zařízení je i následný servis zařízení. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pouze odkázal na čl. IV. bod 1 dohody o poskytnutí dotace, který stanoví toliko, že „*dotaci lze poskytnout pouze na způsobilé výdaje*“. Nevysvětlil již, z jakého důvodu podle jeho názoru servis zakoupeného zařízení nespadá mezi způsobilé investice

podle čl. IV. bodu 2 dohody. Uvedeným pochybením žalovaný své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí toliko obecně odkázal na kapitolu 5 části B pravidel PRV. Pojem „investice do zařízení“ dle čl. IV bodu 2 dohody o poskytnutí dotace je ovšem nutné vykládat ve smyslu pravidel PRV jako celku. Definice pojmu „investice do zařízení“ není samostatně uvedena v kapitole 5 části B pravidel PRV, a proto je nutné při výkladu této kapitoly přihlédnout také k číselníku způsobilých výdajů a k obsahu kapitoly 1 písm. ee) části A pravidel PRV, která obsahuje definici pojmu „investiční výdaj“. Blíže nespecifikovaný odkaz žalovaného na kapitolu 5 části B pravidel PRV tedy sám o sobě nezakládá závěr o tom, že servis zařízení není „investicí do zařízení“. V dalším řízení tedy žalovaný bude muset pojem „investice do zařízení“ zhodnotit v kontextu výše uvedeného, přičemž však musí mít na paměti, že jej nelze bez dalšího ztotožnit s pojmem „investiční výdaj“ dle kapitoly 1 písm. ee) části A pravidel PRV.

Soud má za to, že žalovaný byl při výkladu neurčitého právního pojmu povinen dostatečně přesně vymezit jeho obsah a v rámci aplikace tohoto pojmu na rozhodnou otázku měl seznámit žalobce s důvody svého závěru o tom, že poskytování plnění nad rámec dvouleté záruční doby není investicí do zařízení. Jak plyne z výše uvedeného, odůvodnění rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatečné úvahy o tom, na základě čeho není poskytnutí servisních služeb „investicí do zařízení“. Absence takových úvah pak vylučuje přezkoumatelnost zákonnosti rozhodnutí žalovaného dle § 78 s. ř. s., neboť soud není oprávněn nahrazovat absentující úvahy správního orgánu. Zároveň tímto bylo žalobci odepráno právo na spravedlivý proces; „... je zde totiž oprávnění účastníka řízení požadovat, aby rozhodnutí správního orgánu bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného i procesního...práva a s vyloučením případné svévole. Právo na řádný proces je proto tím veřejným subjektivním procesním právem, jež by mohlo být dotčeno, resp. porušeno a jehož ochrany se lze u soudu dovolat.“ (viz náleznost Ústavního soudu ze dne 22.7.2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).

Výše uvedené závěry o částečné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí však nevylučují posouzení další žalobní námitky, v níž žalobce namítá nesprávný výklad článku 7 písm. f) pravidel PRV. Správní orgány totiž své rozhodnutí o povinnosti žalobce vrátit část dotace odůvodnily mimo jiné porušením tohoto ustanovení, podle něhož jsou způsobilé jen výdaje realizované do data předložení žádosti o proplacení dotace, v této věci do 29.6.2010. Z odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí plyne, že správní orgány povinnost „realizace výdajů“ vykládají ve smyslu uskutečnění plnění ze strany dodavatele předmětu dotace, tedy že nejen technologická linka pro třídění a balení třešní, ale i plnění dle servisní smlouvy by muselo být poskytnuto do 29.6.2010. S tímto výkladem se však soud neztotožnil. Pojem „realizace výdaje“ je třeba vykládat ve smyslu zaplacení ceny za předmět dotace, jestliže kapitola 7 písm. d) části A pravidel PRV uvádí, že „výdaje jsou realizovány bezhotovostní platbou, hotovostní platbou, či věcným plněním ze strany příjemce dotace“. Je třeba též přihlédnout k definici pojmu „způsobilý výdaj“ v kapitole 1 písm. y) části A pravidel PRV, dle kterého „je způsobilým výdajem výdaj/náklad, na který může být z daného opatření/podopatření/záměru poskytnuta dotace a který byl specifikován v Žádosti o dotaci“. Lze tedy konstatovat, že z ustanovení pravidel PRV neplyne nic jiného, než že byl žalobce povinen prokázat zaplacení způsobilého výdaje, na nějž mu byla poskytnuta dotace, do 29.6.2010. O splnění této podmínky v projednávané věci není mezi účastníky řízení sporu.

Shodně je třeba vykládat článek 26 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1975/2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 1698/2005, pokud jde o provádění

kontrolních postupů a podmíněnosti s ohledem na opatření na podporu rozvoje venkova, na nějž odkázal správní orgán I. stupně. V tomto ustanovení se uvádí, že správní kontroly žádostí o platbu zahrnují mimo jiné „ověření, zda byly skutečně vynaloženy uplatňované výdaje“. Tímto ustanovením se však nemíní nic jiného, než že má být ověřeno, zda příjemce dotace žádá o proplacení výdaje ve výši, kterou doopravdy zaplatil. Jednoznačněji takovýto výklad plyne z jiných jazykových verzí článku 26 odst. 3 písm. b) nařízení č. 1975/2006, v nichž je uvedeno, že kontrolována má být správnost, respektive pravdivost výše uplatněných výdajů. Ve slovenské jazykové verzi se uvádí, že kontrolována má být „*správnosť nárokovanych výdavkov*“, dle polské verze „*prawdziwość wnioskowanych wydatków*“, dle německé verze „*die Richtigkeit der in Rechnung gestellten Ausgaben*“, a konečně dle anglické verze „*the reality of expenditure claimed*“. Jak bylo uvedeno výše, o zaplacení ceny dle smlouvy o dílo za technologickou linku žalobcem nebylo mezi účastníky sporu.

Z výše uvedeného plyne, že správní orgány v kapitole 7 pravidel PRV vyložily nesprávně. Jelikož uplatněné výdaje byly přede dnem 29.6.2010 nesporně zaplacené, bylo ustanovení kapitoly 7 písm. f) bod 3 části A pravidel PRV učiněno zadost. Jestliže žalovaný část zaplacené ceny technologické linky považoval za nezpůsobilý výdaj s odkazem na toto ustanovení pravidel, zatížil své rozhodnutí též vadou nezákonnosti.

Dále soud konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné též pro rozpor mezi jeho odůvodněním a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, který v napadeném rozhodnutí není přesvědčivě zdůvodněn. Správní orgán I. stupně hodnotí obsah servisní smlouvy jako nepřipustné prodloužení záruky o dalších osm let. Žalovaný servisní smlouvu hodnotí striktně jako smlouvu o poskytnutí servisních služeb, jejímž obsahem je poskytnutí služeb zahrnujících preventivní prohlídky, výměnu poškozených a opotřebovaných částí, aktualizaci softwarových programů a hardwarového vybavení. „Prodloužení záruky“ a „servisní služby“ jsou odlišné právní instituty s rozdílným obsahem práv a povinností. Záruka za jakost jako taková je součástí ceny, jejím obsahem však není poskytování služeb jako je preventivní prohlídka, výměna poškozených a opotřebovaných částí, aktualizaci softwarových programů a hardwarového vybavení. Sjednání záruky za jakost je standardním ujednáním smlouvy o dílo, jak ostatně plyne z § 563 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku.

Žalobce uzavřel s PKS Praha a.s. smlouvu o dílo dle obchodního zákoníku, v rámci níž byla sjednána doba záruky na dva roky, a servisní smlouvou byla tato záruka prodloužena na dalších osm let (celkem tedy deset let). Je třeba připomenout, že záruka za jakost, jakkoliv dlouhá, vycházela pouze ze smluvního ujednání mezi stranami smlouvy o dílo. Dvouletá záruka za jakost neplyne ze zákona, jak uvedl správní orgán I. stupně v rozhodnutí a žalovaný ve vyjádření k žalobě, neboť obchodní zákoník žádnou zákonnou záruku pro smlouvu o dílo nestanovil. Délka záruční doby je v režimu obchodního zákoníku zcela v dispozici stran smlouvy. Jestliže obchodní zákoník nestanoví zákonnou záruční dobu, je nutné považovat za součást kupní ceny technologické linky sjednanou záruku za jakost odpovídající svou délkou obvykle sjednávané záruce v rámci dané části trhu. V nyní projednávané věci bude třeba přihlídnout ke specifčnosti prodeje technologických linek na třídění a sušení ovoce, neboť vzhledem k povaze zařízení a jeho sezónního využití nelze vyloučit obvyklost delší než dvouleté záruční doby.

Lze se tedy ztotožnit s tvrzením žalobce, že správní orgány posoudily otázku záruky za jakost nedostatečně, když pouze mechanicky rozlišovaly mezi zárukou dvouletou na straně jedné a prodloužením záruky o osm let na straně druhé. Jak plyne z výše uvedeného, teze správních orgánů o dvouleté zákonné záruce je nesprávná, neboť z hlediska požadavků obchodního zákoníku nemusí být ve smlouvě o dílo sjednána žádná záruka. Správní orgány

tedy měly uvést jiný argument, kterým by podložily svůj závěr, že výdaj na dvouletou záruku sjednanou ve smlouvě o dílo je z hlediska podmínek poskytnutí dotace ještě akceptovatelný, zatímco prodloužení záruky o dalších osm let již nikoliv. Jelikož však v rozhodnutí žalovaného ani v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádná taková argumentace obsažena není, nezbylo soudu, než považovat rozlišování dvouleté a desetileté záruky za nedostatečně odůvodněné, a tedy nepřezkoumatelné.

Žalobce v žalobě dále uvedl, že servisní smlouvu uzavřel jako bezplatný bonus ke smlouvě o dílo, a při podání žádosti o proplacení dotace tedy postupoval v dobré víře, že servisní smlouvou nedošlo k navýšení ceny zařízení. Brojil tak proti závěrům žalovaného, který oproti správnímu orgánu I. stupně neposoudil servisní smlouvu jako prodloužení záruční doby, nýbrž jako poskytnutí servisních služeb nad rámec sjednané záruky za jakost, o jejichž cenu byla navýšena dotace. Žalovaný při posouzení charakteru servisní smlouvy pouze konstatoval její obsah a uvedl, že nezpůsobilý výdaj 3.390.000,-Kč je částkou za osmiletý servis, a že „*dvě smlouvy s různou dobou záruční lhůty vedle sebe nemohou obstát, protože se plnění částečně kryje*“. Zcela se opomněl vypořádat s žalobcovými tvrzeními, z nichž plynulo, že plnění dle servisní smlouvy nemělo vliv na konečnou cenu za technologickou linku, neboť šlo pouze o bonus. Za dostatečné přitom nelze považovat odůvodnění, že smlouvy s různou dobou záruční lhůty vedle sebe nemohou obstát, neboť se jejich plnění částečně „*kryje*“. Soudu není zřejmé, z jakého důvodu by se měla vzájemně vylučovat dvě smluvní ujednání o částečně se kryjícím plnění, pokud si neodporují. Z hlediska soukromoprávního sjednání dvouleté záruky ve smlouvě o dílo automaticky nevylučuje prodloužení záruky na celkových deset let v servisní smlouvě.

Závěry napadeného rozhodnutí by byly konzistentní se zjištěním, že celková cena sjednaná ve smlouvě o dílo kryla i plnění sjednaná v rámci smlouvy servisní, přičemž servisní smlouva byla uzavřena bezplatně pouze účelově. Vycházel-li však žalovaný z toho, že smlouva o dílo a servisní smlouva jsou v materiálním smyslu jedinou smlouvou, měl tento závěr v napadeném rozhodnutí výslovně uvést a zdůvodnit. Dále měl případně obsah ujednání žalobce a jeho dodavatele hodnotit optikou pravidel PRV a dalších relevantních právních předpisů tak, aby bylo možné skutečný obsah celého smluvního vztahu mezi žalobcem a jeho dodavatelem subsumovat pod rozhodné prameny dotačního práva. To však žalovaný neučinil, a z napadeného rozhodnutí tak neplyne, na základě čeho dospěl k závěru, že poskytnutým servisem byla cena technologické linky navýšena. I v tom lze spatřovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Soud si je vědom toho, že žalovaný v narativní části napadeného rozhodnutí uvádí, že servisní smlouva mu byla zatajena. Z jeho dalších úvah však neplyne, že by cenu plnění dle servisní smlouvy považoval za nezpůsobilý výdaj právě proto, že byla žalobcem porušena povinnost sdělit veškeré relevantní informace. Pokud by žalovaný chtěl argumentovat tímto směrem, musel by jasně uvést, jakou informační povinnost žalobce porušil a ze kterého ustanovení dotačních předpisů tato povinnost plyne. To však neučinil, a proto je zmínka o zatažení servisní smlouvy z hlediska posouzení důvodů napadeného rozhodnutí irelevantní.

Z ustálené judikatury plyne, že rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné mimo jiné tehdy, když z jeho odůvodnění nevyplývá souvislá úvaha odůvodňující závěry, k nimž správní orgán dospěl (srov. např. rozsudek NSS ze dne 21.12.2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS). Jak plyne z výše uvedeného, v napadeném rozhodnutí absentují rozhodující úvahy žalovaného o skutečném obsahu servisní smlouvy a důsledcích z toho plynoucích na zvýšení ceny technologické linky i úvahy o důvodech posouzení servisu zařízení jako výdaje, který není *investicí do zařízení*. Nedostatečné odůvodnění pak brání

věcnému přezkumu rozhodnutí žalovaného. Proto jej soud zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumatelné v části týkající se interpretace kapitoly 7 písm. f) bod 3 části A pravidel PRV. Jak ovšem plyne z výše uvedeného výkladu, v této části bylo rozhodnutí nezákonné, což je podle § 78 odst. 1 s. ř. s. další důvod pro jeho zrušení.

Žalovaný je v novém rozhodnutí povinen především provést teleologický a jazykový výklad pojmu „investice do zařízení“. Kromě hledisek uvedených výše přihlédne zejména k obsahu článku 55 odst. 1 písm. b) nařízení Komise (ES) č. 1974/2006, kterým se stanoví podrobná pravidla pro použití nařízení Rady (ES) č. 1698/2005 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova, jenž stanoví, že v případě investic „jsou způsobilé výdaje omezeny na nákup nebo nákup na splátky nových strojů a vybavení, včetně počítačového softwaru až do tržní ceny aktiv. Další náklady spojené s leasingovou smlouvou, jako např. zisk pronajímatele, náklady na refinancování úroků, režijní a pojistné náklady, nejsou způsobilými výdaji.“ Správní orgán I .stupně sice ve svém rozhodnutí na článek 55 nařízení Komise (ES) č. 1974/2006 poukázal, avšak pouze v části konstatování závěrů kontroly ze dne 25.5.2011, nikoli důvodů rozhodnutí. Dále je žalovaný povinen se vypořádat s tvrzením žalobce o bezplatném poskytnutí služeb dle servisní smlouvy.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a proto mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Další náklady žalobce tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve znění do 31.12.2012, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 2.100,- Kč (2 x 2.100 = 4.200). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon (2 x 300 = 600). Odměna advokáta tak činí 4.800,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 5.808,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 8.808,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:

Jana Válková